

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΕΣ

Ήτανε τρία κορίτσια. Η Κλειώ, η Κάλλη και η Ουρανία. Η Κλειώ ήταν το δημοφιλές κορίτσι θα έλεγε κανείς, έξυπνη, κοινωνική, όμορφη και γλυκιά. Η Κάλλη και η Ουρανία πάλι ήταν πιο κλειστές και είχαν αρκετούς περιορισμούς από τους γονείς τους.

Οι τρεις φίλες ήταν συνομήλικες και πήγαιναν Γ' Λυκείου. Εκείνον τον Δεκέμβρη θα γινόταν ο σχολικός χορός της χρονιάς και όλοι ήταν ενθουσιασμένοι, μα περισσότερο από όλους η Κλειώ. Μήνες πριν σχεδίαζε αυτή την βραδιά! Το φόρεμα που θα φορούσε, το χτένισμα που θα έκανε, τον συνοδό που θα είχε... Τα άλλα δύο κορίτσια από την άλλη δεν ήταν και τόσο χαρούμενα όσο εκείνη.

-Τελικά θα καταφέρετε να έρθετε στον χορό; ρώτησε με λαχτάρα η Κλειώ τις φίλες της.

-Όχι. Όσες φορές και να έχω προσπαθήσει να τους πείσω αυτοί δεν αλλάζουν γνώμη. Νομίζουν κάθε φορά πως θα συμβεί κάτι κακό και η ζωή μου θα καταστραφεί, είπε η Ουρανία .

-Εσύ Κάλλη;

-Πας καλά; Φυσικά και όχι.

-Καλά εγώ φεύγω τώρα, πρέπει να πάω για νύχια. Η αυριανή νύχτα θα είναι η καλύτερη του χρόνου! Τα λέμε ! είπε η Κλειώ και έφυγε.

Η επόμενη μέρα έφτασε. Η Κλειώ συνάντησε το αγόρι της στην είσοδο του ξενοδοχείου όπου θα γινόταν ο χορός.

-Κλειώ είσαι πανέμορφη!

-Σε ευχαριστώ! είπε κοκκινίζοντας. Έλα πάμε μέσα. Με φοβίζει κάπως το γεγονός πως το ξενοδοχείο βρίσκεται δίπλα από ένα εγκαταλελειμμένο εργοστάσιο.

Μόλις μπήκαν μέσα είδαν την διευθύντρια που στεκόταν στο κέντρο της αίθουσας μπροστά στο μικρόφωνο:

-Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες, εύχομαι όλοι να έχετε μια αξέχαστη βραδιά!

Λένε πρόσεχε τί εύχεσαι. Εκείνο το βράδυ αρκετοί θα ήταν αυτοί που δε θα το ξεχνούσαν ποτέ!!!

Το επόμενο πρωί η Ουρανία ξύπνησε από την φασαρία που γινόταν στον κάτω όροφο του σπιτιού της και έτσι κατέβηκε να δει τι συνέβαινε.

-Καλημέρα! Εσύ θα πρέπει να είσαι η Ουρανία. Η Κλειώ έχει να εμφανιστεί από χθες το βράδυ που πήγε στον σχολικό χορό. Είστε καλές φίλες, οπότε μάλλον θα μπορούσες να μας δώσεις χρήσιμες πληροφορίες. Λοιπόν, θα ήθελα να μου αφηγηθείς τί έγινε το προηγούμενο βράδυ και ποια είναι η σχέση σου με την Κλειώ.

Η Ουρανία κοίταξε τριγύρω της, ενώ τα πρόσωπα που βρίσκονταν εκεί κοιτούσαν με αυστηρό και επιβλητικό ύφος.

-Θα παρακαλούσα να κοιτάς εμένα και όχι αλλού. Αυτό που κάνουμε είναι σοβαρό και δεν έχω όλη την ημέρα στην διάθεση μου.

Το κορίτσι δίστασε λίγο, αλλά είπε:

-Έχω να την δω από την Παρασκευή. Δεν βρεθήκαμε καθόλου. Δεν πήγα στον χορό, καθώς δεν με άφηναν. Με την Κλειώ είμαστε φίλες από την Α΄ Λυκείου και έτσι έχουμε παραμείνει μέχρι σήμερα.

-Σε ευχαριστώ για τις πληροφορίες και τον χρόνο σου. Καλή συνέχεια! είπε η αστυνομικός και μαζί με τον συνάδερφο της, τον Διονύση βγήκαν έξω.

Ύστερα μονολόγησε: "...και η Κάλλη και η Ουρανία είχαν ίδιες απαντήσεις. Ωστόσο, η συμπεριφορά τους ήταν περιέργη. Θα πάω στο ξενοδοχείο μήπως βρω κάτι. Θα έρθεις;"

-Όχι. Θα κάτσω να απολαύσω το διάλειμμά μου. Τα δύο κορίτσια εμένα μια χαρά μου φάνηκαν. Θα τους λείπει η φίλη τους απλά. Εγώ να πηγαίνω. Τα λέμε αργότερα.

Η αστυνομικός έφτασε στο ξενοδοχείο.

-Γεια σας. Ονομάζομαι Κλόη Παπακώστα και είμαι από το αστυνομικό τμήμα. Θα μπορούσα να ρίξω μια ματιά στην αίθουσα που έγινε ο σχολικός χορός;

-Ο συγκεκριμένος χώρος είναι κλειστός αυτή την στιγμή από την σήμανση. Τα αντικείμενα που βρέθηκαν είναι τοποθετημένα στο τραπέζι απέναντι, αν θέλετε μπορείτε να ρίξετε μια ματιά.

Η Κλόη παρατήρησε τα αντικείμενα και βρήκε κάτι που της φάνηκε πολύ χρήσιμο. Μια Polaroid και τις φωτογραφίες που είχαν τραβηχτεί με αυτή. Το όνομα της ιδιοκτήτριας της κάμερας ήταν γραμμένο πάνω σε αυτή. Η γυναίκα πρόσεξε καλά τις φωτογραφίες μέχρι που το βλέμμα της στάθηκε σε μια, η οποία την εξέπληξε. Η Κλειώ, η Ουρανία και η Κάλλη στημένες στην αίθουσα του χορού, χαμογελώντας.

-Πρέπει να μιλήσω με το κορίτσι που έβγαλε την φωτογραφία, αμέσως! Ήξερα πως κάτι έκρυβαν οι δυο φίλες. Πρέπει να πάρω τηλέφωνο τον Διονύση να του το πω.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και ύστερα ρώτησε: Θα μπορούσα να πάρω την κάμερα και τις φωτογραφίες;

-Φυσικά. Κανένα πρόβλημα

Η αστυνομικός βγήκε έξω και κάλεσε κατευθείαν τον συνάδερφο της.

-Σου είπα για τα κορίτσια! Είπαν ψέματα! Είχαν πάει στον χορό! Βρήκα φωτογραφίες. Η κάμερα ανήκει σε κάποια Βανέσα Νικολαΐδη. Μήπως ξέρεις που θα μπορούσα να την βρω;

-Φυσικά! Γνωρίζω πού μένει. Εσύ είσαι καινούρια και δεν ξέρεις. Είναι στην οδό Βενιζέλου, το δεύτερο σπίτι δεξιά. Μάλλον τα κορίτσια θα είχαν μεθύσει και δεν ήξεραν τί έλεγαν.

-Καμία από τις δύο εκδοχές δεν μου αρέσει. Θα έρθεις μαζί μου για ανάκριση; ρώτησε η Κλόη.

-Όχι, έχω κάτι άλλες δουλειές να κάνω. Τα λέμε μετά.....είπε, όμως δεν έκλεισε το τηλέφωνο, και στην συνέχεια η Κλόη άκουσε μια συνομιλία, που είχε ο Διονύσης με έναν φίλο του.

-Τι ήθελε αυτή η καινούρια πάλι;

-Να μου ζητήσει να πάμε για ανάκριση. Νομίζει πως θα καταφέρει να βρει το χαμένο παιδί και συνεχώς μου δίνει εντολές και υποπτεύεται τους πάντες.

-Καλά τί περίμενες; Καινούρια και ανόητη είναι. Γρήγορα θα πάει από εκεί που ήρθε. Θα απογοητευτεί που δεν θα τα καταφέρει και θα τα παρατήσει.

Η Κλόη έκλεισε θυμωμένα το τηλέφωνο και είπε στον εαυτό της: δεν θα ασχοληθώ αυτή την στιγμή μαζί τους. Έχω άλλες προτεραιότητες. Αυτό πρέπει να είναι το σπίτι. Πρέπει να μείνω συγκεντρωμένη.

Χτύπησε την πόρτα. Μια νεαρή κοπέλα άνοιξε χαμογελώντας γλυκά.

-Γεια σας! Πώς θα μπορούσα να βοηθήσω;

-Αυτή η κάμερα είναι δική σου; την ρώτησε βγάζοντας την, από την τσάντα της.

-Ναι! Την έψαχνα όλο το πρωί. Μάλλον την ξέχασα στο ξενοδοχείο. Έγινε κάτι; ρώτησε το κορίτσι εμφανώς προβληματισμένο.

-Η Κλειώ εξαφανίστηκε. Πρέπει να είστε συμμαθήτριες. Σωστά;

-Πράγματι. Θέλετε να περάσετε μέσα;

-Αν γίνεται. Θα ήθελα να σε ρωτήσω κάποια πράγματα μόνο και θα φύγω.

-Φυσικά! Καθίστε.

-Λοιπόν, τί θυμάσαι από τον χθεσινό χορό; Παρατήρησες κάτι περίεργο στην συμπεριφορά της Κλειώς; Είστε φίλες;

-Χθες η μόνη κουβέντα που ανταλλάξαμε ήταν ένα “γεια”, όταν είδαμε η μία την άλλη. Την υπόλοιπη ώρα η Κλειώ ήταν μαζί με τις δύο κολλητές της, την Ουρανία και την Κάλλη, και με το αγόρι της, τον Παναγιώτη. Με την Κλειώ γνωριζόμαστε από την Α΄ Λυκείου. Την ανταγωνιζόμουν αρκετά, γιατί ήμασταν και οι δύο καλές μαθήτριες, αλλά κυρίως φτάνει οι γονείς μου οι οποίοι συνεχώς με συνέκριναν με εκείνη.

-Την ένιωθες σαν εχθρό σου δηλαδή;

-Όχι ακριβώς. Εξάλλου αυτός ο ανταγωνισμός, τελείωσε πέρυσι. Η αλήθεια είναι όμως πως δεν με εκνεύριζε αυτό που είχα με την Κλειώ, αλλά με τις δυο κολλητές της.

-Γιατί; Τί συνέβαινε με αυτές;

-Όλη την ώρα με κορόιδευαν και όταν το έλεγα στους υπόλοιπους για την συμπεριφορά τους κανένας δεν με πίστευε, επειδή όλοι τους πίστευαν πως η Κάλλη και η Ουρανία είναι τα καλά κορίτσια! Δείχνουν κάτι που δεν είναι....

-Κάτι τελευταίο. Μήπως γνωρίζεις πού μπορώ να βρω τον Παναγιώτη;

-Θα είναι στην πλατεία. Δουλεύει στο μαγαζί του πατέρα του με τις σοκολάτες. Ξέρετε πού είναι;

-Θα το βρω. Μην ανησυχείς. Σ΄ ευχαριστώ για τις πληροφορίες σου. Καλό μεσημέρι! είπε και έφυγε γρήγορα για την πλατεία.

Στάθηκε λίγο μπροστά στο μαγαζί και ύστερα μπήκε μέσα.

-Καλωσορίσατε! Πώς μπορώ να σας εξυπηρετήσω;

-Γεια σου αγόρι μου, θα ήθελα μια ζεστή σοκολάτα. Αχ! Θα κάτσω για λίγο.

Λίγα λεπτά αργότερα ο νεαρός επέστρεψε με την παραγγελία της Κλόης.

-Ορίστε! Στην υγεία σας!

-Βασικά Παναγιώτη μου, θα μπορούσες να κάτσεις για λίγο μαζί μου;

-Έχω δουλειά....αλλά.... πώς γνωρίζετε το όνομα μου;

-Αφορά την Κλειώ...

Το αγόρι χωρίς δεύτερη σκέψη κάθισε στο τραπέζι. Η Κλόη είχε κερδίσει την προσοχή του.

-Πείτε μου πώς ξέρετε την Κλειώ; ρώτησε ο νεαρός.

-Είμαι αστυνομικός και ερευνώ την εξαφάνισή της. Οι γονείς της δήλωσαν πως δεν επέστρεψε ποτέ από τον σχολικό χορό. Τι συνέβη χθες; Ξέρω πως είναι το κορίτσι σου.

-Με την Κλειώ τα έχουμε τους τελευταίους τρεις μήνες και πιο πριν ήμασταν καλοί φίλοι. Χθες είχα πάει ως συνοδός της στον χορό. Η αλήθεια είναι πως την περισσότερη ώρα την πέρασε με τις δύο κολλητές της. Με καμία τους δεν έχω και πολλά πολλά. Ξέρετε πριν 2 χρόνια είχα απορρίψει την μία, την Ουρανία και η ίδια δεν μπορούσε να το καταπιεί. Και οι δύο από τότε με είχαν στο μάτι και με αντιπαθούσαν.

-Πιστεύεις πώς θα ήθελαν να σε εκδικηθούν με κάποιο τρόπο;

-Δεν ξέρω. Χθες ενώ χορεύαμε, η Κλειώ μου είπε πως θα χρειαστεί να φύγει γιατί την ζήτησαν η Κάλλη και η Ουρανία για πέντε λεπτά. Είχε περάσει μισή ώρα και η Κλειώ δεν είχε επιστρέψει, οπότε αποφάσισα να βγω έξω να δω τί γίνεται. Τότε είδα τις δύο κολλητές της να επιστρέφουν από το εργοστάσιο.

-Γνωρίζεις τον λόγο; Γιατί να πάει κανείς εκεί;

-Αυτό τις ρώτησα και εγώ, όταν τις είδα. Η απάντηση που πήρα ήταν πως η Κλειώ δεν ένιωθε καλά και ο πατέρας της είχε έρθει να την πάρει από το εργοστάσιο..

-Περίεργο....Πώς γίνεται να την πήρε ο πατέρας της; Αφού εκείνος δήλωσε την εξαφάνιση της! Μου ήρθε μια ιδέα! Πρέπει να πάω κάπου....

-Να έρθω μαζί σας; Σας παρακαλώ! Η Κλειώ είναι το κορίτσι μου. Θα έκανα τα πάντα για εκείνη...

-Δυστυχώς, δεν μπορείς. Ωστόσο, όταν μάθω για την κοπέλα σου θα σε ενημερώσω όσο πιο σύντομα μπορώ. Καλή συνέχεια!

-Επίσης!

Η αστυνομικός κινήθηκε προς το εργοστάσιο. Η πόλη ήταν μικρή, οπότε ήταν εύκολο να πάει κανείς οπουδήποτε με τα πόδια. Όταν έφτασε στην είσοδο του εργοστασίου ήξερε πως ήταν πολύ κοντά στην λύση αυτού του μυστηρίου. Η περιοχή ήταν γεμάτη ψηλά χόρτα. Η Κλόη ήταν αποφασισμένη να ψάξει. Έψαχνε, έψαχνε....είχε κουραστεί αρκετά. Ξεκίνησε να βραδιάζει. Έχασε τις ελπίδες της και αποφάσισε πως θα ξαναρχόταν το επόμενο πρωί. Ξαφνικά σκόνταψε πάνω σε κάτι, έχασε την ισορροπία της και έπεσε. Πήγε να σηκωθεί και τότε είδε πάνω σε τί είχε

χτυπήσει. Αυτό που αντίκρισε ήταν κάτι που φανταζόταν, αλλά ταυτόχρονα την σόκαρε αρκετά. Το άψυχο κορμί της Κλειώς .

Η Κλόη παρατήρησε λίγο καλύτερα το σώμα του κοριτσιού. Δεν φαινόταν πουθενά κάποια μαχαιριά ή οτιδήποτε που να υποδεικνυε πως το κορίτσι δολοφονήθηκε. Όταν έσκυψε προς το άψυχο κορμί, το βλέμμα της έπεσε πάνω σε ένα βραχιόλι, στο οποίο ήταν χαραγμένο το όνομα Ουρανία και δίπλα η φράση “ΤΡΕΙΣ ΜΟΥΣΕΣ”. Το ίδιο βραχιόλι φορούσε και η Κλειώ, αλλά με το δικό της όνομα χαραγμένο επάνω. Ήταν προφανές πως θα υπήρχε και το τρίτο αλλά με το όνομα της Κάλλης. Η αστυνομικός κάλεσε τον Διονύση.

-Έλα τώρα στο εργοστάσιο! Δεν θα πιστέψεις τί βρήκα!

-Κλόη... έχω σχολάσει. Τί είναι τόσο σπουδαίο πια; Το ήξερα ότι θα ήσουν ένα βάρος, από την μέρα που ήρθες.

-Διονύση, δεν έχουμε χρόνο για καθυστερήσεις. Βρήκα το κορίτσι...νεκρό.

Ακολούθησε σιωπή δευτερολέπτων, ύστερα ο αστυνομικός είπε:

-Σε πέντε λεπτά είμαστε εκεί.

Η Κλόη τοποθέτησε το βραχιόλι στο φάκελο πειστηρίων. Έπειτα έφτασαν οι αρχές. Ο Διονύσης βρήκε την Κλόη σε μια γωνιά και την πλησίασε διακριτικά.

-Υποψιάζεσαι ποιος θα μπορούσε να το κάνει αυτό;

-Λοιπόν, άκουσε προσεκτικά τώρα. Κάλεσε αμέσως τον Ιωαννίδη τον ιατροδικαστή και αφού γίνει η εξέταση θα μάθουμε τι συνέβη!

Ξημέρωσε η Δευτέρα. Ο Οδυσσέας, ο ιατροδικαστής, έφτασε στο γραφείο της Κλόης χωρίς το πρωί.

- Λοιπόν, τί βρήκες; ρώτησε γεμάτη αγωνία η Κλόη.

-Υπήρχε οξύ χτύπημα στο πίσω μέρος του κρανίου. Δεν φαίνεται να έχει χρησιμοποιηθεί όπλο ή κάποιο αιχμηρό αντικείμενο, αλλά σίγουρα ο θάνατος προήλθε εξαιτίας εσωτερικού αιματώματος που πιθανόν να οφείλεται σε σύγκρουση σε σκληρή επιφάνεια μετά από πτώση.

-Σε ευχαριστώ για την ενημέρωση. Εξαιρετική δουλειά!

Η Κλόη εκείνη την στιγμή ξεκίνησε για το σπίτι της Ουρανίας. Ο θάνατος της Κλειώς θα ανακοινωνόταν σε λίγα λεπτά.

Το κουδούνι του σπιτιού της Ουρανίας χτύπησε.

-Ουρανία άνοιξε λίγο την πόρτα! είπε η μητέρα της.

-Φυσικά και θα ανοίξω “εγώ” πάλι την πόρτα. Γιατί; Έχω να κάνω και άλλη δουλειά τώρα που με έχεις βάλει τιμωρία;;;

-Έχω λόγο! Η συμπεριφορά σου έχει αλλάξει τελείως τον τελευταίο καιρό. Δεν σε καταλαβαίνω. Άνοιξε την πόρτα.

-Ουρανία Κωνσταντίνου, θα χρειαστεί να έρθεις στο τμήμα μαζί μου καθώς υπάρχουν ερωτήσεις που θα κληθείς να απαντήσεις, είτε η γυναικεία φιγούρα που στεκόταν στην πόρτα.

-Μάλιστα... είπε τρομαγμένη η Ουρανία, η οποία έτρεμε ολόκληρη, ενώ είχε γίνει κάτασπρη από τον φόβο της, στην θέα της αστυνομικού Κλόης.

Λίγα λεπτά αργότερα , όλοι ήταν στο αστυνομικό τμήμα.

-Κάθισε, είπε η αστυνομικός δείχνοντας με το χέρι της την ταλαιπωρημένη από την πολυκαιρία δερμάτινη καρέκλα.

-Μάλιστα, απάντησε με τρεμάμενη φωνή η Ουρανία.

-Άσε τα μάλιστα και τα ψέματα και λέγε τί έγινε με την Κλειώ στον χορό! Ξέρουμε ότι ήσουν και εσύ εκεί.

Τα μάτια της Ουρανίας γέμισαν δάκρυα.

-Ήταν ατύχημα. Δεν το θέλαμε. Δεν έπρεπε να έχουμε φύγει κρυφά από το σπίτι...είπε και η φωνή της μόλις που ακουγόταν σαν να έβγαινε από βαθύ πηγάδι.

-Χρησιμοποίησες πληθυντικό ! Ήταν και η Κάλλη μέσα σε όλο αυτό, σωστά;

-Ναι...ήταν όλο ένα λάθος...

Η Κλόη άρπαξε το ακουστικό και τηλεφώνησε στον Διονύση.

-Πάρε την οικογένεια της Κάλλης και πες τους να έρθουν όλοι στο τμήμα.

Έκλεισε το τηλέφωνο και συνέχισε.

-Πιστεύω πως αναγνωρίζεις το συγκεκριμένο βραχιόλι, είπε, δείχνοντας της το σακουλάκι με το πειστήριο που είχε συλλέξει δίπλα από το άψυχο σώμα της Κλειώς. Βρέθηκε στο εργοστάσιο. Δίπλα από το σώμα της φίλης σου.

Η Ουρανία σάστισε. Λέξη δεν έβγαινε από το στόμα της. Τα μάτια της είχαν γίνει κόκκινα από το κλάμα. Το πρόσωπο της ίδιο με πύρινη κόλαση...

Την ίδια στιγμή στο δωμάτιο ανάκρισης μπήκαν η Κάλλη, συνοδευόμενη από τους γονείς της.

-Πάρε ένα χαρτομάντιλο και σταμάτα να κλαις, δεν ωφελεί πουθενά! Κάλλη έχεις κάτι να μας πεις;

-Δεν σας λέω τίποτα. Δεν έχω καμία σχέση με αυτό!

-Δεν βοηθάς την κατάσταση Κάλλη! Πες στην αστυνομικό τί έγινε δεν έχουμε άλλη επιλογή. Σας ορκίζομαι πως ό,τι συνέβη ήταν κατά λάθος, είτε έντονα η Ουρανία.

-Τίποτα δεν έγινε κατά λάθος. Η Κλειώ το προκάλεσε όλο αυτό, με την συμπεριφορά της. Αυτή μας πίεζε να πάμε στο χορό με το να το αναφέρει συνεχώς, και την βραδιά εκείνη χόρευε πόση ώρα με το αγόρι της που ήξερε πως δεν συμπαθώ, και σε εμάς δεν έδινε καμία σημασία. Ό,τι έγινε της άξιζε! Χαίρομαι που την ρίξαμε από τα σκαλοπάτια του ξενοδοχείου. Δεν περίμενα βέβαια να πεθάνει τόσο εύκολα! ούρλιαξε η Κάλλη ίδια με λιοντάρι έτοιμο να κατασπαράξει την λεία του.

-Στην συνέχεια λοιπόν αφού είδατε πως η Κλειώ έχασε τις αισθήσεις της αποφασίσατε και την κρύψατε στο παλιό εργοστάσιο που δεν πηγαίνει κανείς νομίζοντας ότι δεν θα την βρίσκαμε, συνέχισε σε ήρεμο τόνο η αστυνομικός.

-Δεν περίμενα να είστε τόσο έξυπνη όταν σας είδα, αλλά ναι έχετε δίκιο, είπε η Κάλλη γελώντας, ενώ ταυτόχρονα στο πρόσωπο του Διονύση, ο οποίος παρακολουθούσε από την γωνία του ανακριτικού γραφείου, σχηματίστηκε ένα πονηρό χαμόγελο.

-Οι ειρωνείες να λείπουν για την ώρα. Γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος. Κάλλη Αρβανίτη και Ουρανία Κωνσταντίνου συλλαμβάνεστε για την δολοφονίας της Κλειώς Αναστασιάδη.

Δύο μέρες αργότερα πραγματοποιήθηκε η κηδεία της νεαρής Κλειώς σε βαρύ κλίμα. Η Κλόη που δεν θα μπορούσε να λείπει, πλησίασε τον Παναγιώτη.

-Πώς είσαι; τον ρώτησε.

-Ήταν ο καλύτερος άνθρωπος που έχω γνωρίσει και αυτές οι δύο από την ζήλια τους μου τον πήραν. Δεν θέλω να μιλήσω άλλο για αυτό, νιώθω κενός...

-Σε καταλαβαίνω. Δεν υπάρχουν λόγια αυτές τις στιγμές. Να σε προσέχεις Παναγιώτη! είπε και κινήθηκε προς τους γονείς της άτυχης κοπέλας με σκυμμένο κεφάλι.

-Αστυνόμη Κλόη σας ευχαριστούμε! Δεν άξιζε στο κοριτσάκι μας αυτό το τέλος. Σε κανέναν δεν αξίζει τέτοιο τέλος. Σ' ευχαριστούμε που βρήκες την Κλειώ μας και τους δολοφόνους της. Αν δεν τις είχατε ανακαλύψει ίσως έκαναν και άλλο κακό. Ο θάνατος της κόρης μας απέδειξε πως τελικά δεν ήταν και τόσο καλά κορίτσια όπως έδειχναν..

-Λυπάμαι! Η απώλεια σας είναι μεγάλη. Καλή δύναμη, είπε και κατευθύνθηκε προς το αστυνομικό τμήμα. Είχε μόνο κάτι τελευταίο να διευθετήσει.

Φτάνοντας στο γραφείο του Διοικητή, βρήκε τον συνάδερφο της τον Διονύση να αστειεύεται και να περηφανεύεται στον Δήμαρχο της πόλης που είχε επισκεφθεί το τμήμα.

-Τί συμβαίνει εδώ; Πώς μπορείς και γελάς ενώ ένα παιδί έχει μόλις κηδευτεί; ρώτησε η Κλόη φανερά ενοχλημένη.

-Εγώ απλώς εξηγούσα στον Δήμαρχό μας πώς κατάφερα και έλυσα την υπόθεση σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα. Κύριε Δήμαρχε, από δω η νέα μου συνάδερφος, η οποία αρνούσαν να υπακούσει σε οποιαδήποτε εντολή μου!

-Όχι μόνο μιλάς άσχημα πίσω από την πλάτη μου αλλά ταυτόχρονα ψεύδεσαι περίτρανα! Μην ανησυχείς όμως! Θα μπεις στην θέση σου λίαν συντόμως! Είπε η Κλόη κοιτάζοντας τον Διονύση απαξιωτικά.

--Βλέπετε κύριε Δήμαρχε πώς γελάει με όσα της είπα; Πόσο γελοία! ακούστηκε να σχολιάζει ο Διονύσης σχεδόν μέσα από τα δόντια του.

Τότε τον λόγο πήρε ο Δήμαρχος.

-Αλήθεια Διονύση, νομίζεις πως θα πίστευα έναν απλό αστυνομικό σαν εσένα και όχι την μέλλουσα σύζυγό μου; Διακινδυνεύεις αρκετά την θέση σου. Θα σε έχω στο νου μου από δω και πέρα. Δυστυχώς για εσένα, γνωρίζω όλη την υπόθεση από πρώτο χέρι, όπως καταλαβαίνεις!

-Σου το είπα Διονύση μου! Γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος. Καλή συνέχεια. Έλα Δημήτρη, πάμε, είπε η Κλόη πιάνοντας από το χέρι τον Δήμαρχο.

Το ζευγάρι αποχώρησε ενώ ο αστυνομικός έμεινε να τους κοιτάζει να περπατούν αγκαλιασμένοι έκπληκτος από αυτό που είχε μόλις συμβεί.....

Ουτσκούνη Νικολέττα Ραφαηλία

